

a). Cercetarea și aflarea punctelor principale și a ideii fundamentale din narațiunea de mai sus.

E S P L I C A R E.

Invățătorul. Constantine! citește din nou narațiunea de mai sus și spune-mi despre cine se vorbește în ea? — *Scol.* Despre un băiat, care 'și iubea mult surorile sale. — I. Așa dar ce fel de frate era el? — S. El era un frate bun. — I. Pentru ce s'a numit el astfel? S. . . . I. Cum s'ar numi un copil, care ascultă de părinții săi? S. . . . I. Cum este titlul narațiunei ce s'a citit? S. *Fratele cel bun.* — I. Așa este. — Din copriusul narațiunei se vede, că George iubea foarte mult pe surorile sale, pentru care cuvânt i s'a și zis, fratele cel bun. — Această judecată o vedem, exprimată în propozițiunea penultima (înaintea celei din urmă). — Apoi în propozițiunea din urmă se dă poveți ca toți frații și surorile să se iubească între sine ast-fel. — Afară de această concludsiune, narațiunea mai constă din opt propozițiuni. — Să cercetăm acum pe fie-care propozițiune în parte și să vedem cari din ele exprimă faptul, ce ne face să dăm lui George numirea de frate bun; iar pe toate celelalte să le lăsăm la o parte.

I. Teodore! care este atâtăia propozițiune? S. Antăia propozițiune este: *George ședea o dată dinaintea grădinei vecinului său.* — I. Conține această propozițiune o idee principală sau secundară. S. . . . I. Această propozițiune conține o idee secundară, pentru că din copriusul ei nu se poate ști, dacă George era bun sau nu. — Ea nu arată însușirea fratelui și de aceea coprinde o idee secundară. — Nu este lucru principal a ști, unde a șezut George, dinaintea, la ușa, sau lângă gardul grădinei, în curtea sau lângă zidul vecinului; de oare-ce din toate aceste nu urmează, că George iubea pe surorile sale. Așa dar această propozițiune poate fi lăsată afară. M! Pentru ce poate fi lăsată afară această propozițiune? S. . . . I. Care este a doua propozițiune? *Acesta culegea tocmai atunci fructe dintr'un pom.* —